

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/293/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7615212232
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7615212232.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Zuzany Matyiovej a sudcov JUDr. Jarmily Maximovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu H. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., R. XX, zast. Advokátska kancelária JUDr. JCLic. Tomáš Majerčák, advokát, so sídlom Košice, Južná trieda 28, IČO: 42109159 proti žalovaným 1/ G - SNV, s.r.o., so sídlom Spišská Nová Ves, Markušovská cesta 1, IČO: 36592323, zast. JUDr. Petrom Belicom, advokátom, so sídlom Bratislava, Konventná 9 a 2/ MSIG Insurance Europe AG, An den Dominikanern 11-27, 506 68 Köln, Nemecká spolková republika, registrácia v Kolíne č. HRB 75277, MSIG Insurance Europe AG pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom Štúrova 11, Bratislava, IČO: 46773169, zast. JUDr. Pavlom Rohutným, advokátom so sídlom Viničné, Nová 37, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 9C 309/2015-185 z 21.2.2017 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Priznáva žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) rozsudkom žalobu zamietol a vyslovil, že žalovaný 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 50 %.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal, aby mu žalovaní titulom náhrady škody zaplatili sumu 17.530 € s prísl., úrazovú rentu 146,0085 € mesačne a nahradili trovy konania. Skutkovo žalobca žalobu odôvodnil tým, že ako živnostník uzavrel so žalovaným 1/ zmluvu o spolupráci pri vykonaní spoločných diel, na základe ktorej v súlade s jej čl. VII. bod 2 pre neho vykonával práce tak, ako mu ich určil koordinátor - majster. Podľa určenia majstrom sa aj dňa 18.7.2013 v ranných hodinách pripravoval na vykonávanie prác, pri výkone ktorých utrpel úraz, ktorý mu spôsobil zamestnanec žalovaného 1/ Ing. Michal Dvorský tým, že stúpil na vypínač stroja - lisu, ktorý sa následne spustil a pomliaždil mu ruku a prsty ľavej ruky. V dôsledku úrazu bol hospitalizovaný v nemocnici, podstúpil operácie a neskôr amputáciu podstatných častí dvoch prstov. Po ustálení zdravotného stavu dňa 15.8.2014 ho lekár ohodnotil 120 bodmi a sťaženie spoločenského uplatnenia 400 bodmi. Na základe posudku posudkového lekára bol dňa 23.9.2014 uznaný k 18.7.2014 za invalidného s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 45 %. Zdravotný stav mu znemožňuje fyzicky náročné práce, ktoré do úrazu vykonával. V čase úrazu pracoval ako zámočník a zvärač, tieto práce teraz nemôže vykonávať. Žiadal preto zvýšiť náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia o 25 %. Ďalej si nárokoval ušlý zisk - stratu na zárobku počas práceneschopnosti a náhradu straty na zárobku pri invalidite. Celkovú škodu vyčíslil na sumu 17.530 €, z toho náhrada za bolesť je 1.932 €, náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia 8.050 € a ušlý zisk 7.548 €. Úrazovú rentu vyčíslil v sume 146,0085 € mesačne.

3. Obaja žalovaní žiadali žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Žalovaný 1/ argumentoval, že žalobca v čase úrazu nevykonával úlohu, ktorú by mu bol zadal, nekonal v súlade so svojimi povinnosťami podľa čl. VII bod 2 a 4 zmluvy o spolupráci pri vykonávaní spoločných diel. V čase nehody nevykonával prácu zadanú mu priamym nadriadeným, ale prácu pre iného zamestnanca Ing. Dvorského, na jeho súkromné účely. Zo strany žalobcu išlo o excus, preto žalovaný 1/ nezodpovedá za škodu, keďže nebola spôsobená pri činnosti v prospech žalovaného, ale pri práci na súkromné účely iného zamestnanca. Žalovaný 2/ namietal svoju pasívnu legitímáciu vo veci argumentujúc, že poisťno-právny vzťah (dňa 14.6.2013 uzavrel so žalovaným 1/ poisťnú zmluvu) má akcesorický charakter, závisí od existencie primárneho zodpovednostného vzťahu. Vzťah poisťovne a poškodeného nie je vzťahom zodpovednosti za škodu, ktorý vzniká len medzi poškodeným a tým, ktorý mu škodu spôsobil. Žalobca ako poškodený právo na plnenie proti poisťovateľovi nemá.

4. Súd po vykonaní dokazovania skutkovo uzavrel, že ráno o 6.00 hod. dňa 18.7.2013 žalobca utrpel počas pracovnej doby úraz ľavej ruky na motorovom zakružovacom stroji XZS 2000/1 patriacom žalovanému 1/ a nachádzajúcom sa v jeho prevádzkových priestoroch, že v čase úrazu bol okrem žalobcu pri uvedenom stroji prítomný len zamestnanec žalovaného 1/ Ing. H. G., pre ktorého chcel žalobca na stroji opracovať jeho súkromný výrobok, že k úrazu došlo tak, že v čase, keď žalobca ukazoval na stroji Ing. G., že jeho výrobok sa nedá na predmetnom stroji okružiť, stroj sa dal do pohybu a vtiahol mu ruku medzi valce stroja a že stroj sa zapínal vypínačmi umiestnenými na podlahe vedľa stroja a do pohybu sa dal v momente, kedy sa Ing. G. otočil a odchádzal späť, kedy žalobca stál tvárou k stroju, ktorý sa spätným krokom zapnúť nedal. V dôsledku úrazu bol žalobca hospitalizovaný, podstúpil operácie a neskôr amputáciu podstatných častí dvoch prstov, z ktorého dôvodu sa proti žalovaným domáhal náhrady škody pozostávajúcej z 1/ bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia podľa lekárskeho posudku o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia z 15.8.2014, v ktorom bolestné bolo ohodnotené lekárom podľa položky č. 159i a 158c spolu počtom bodov 120 a sťaženia spoločenského uplatnenia podľa položky č. 365, 370b, 375, 379c, 377 spolu počtom bodov 400. Podľa posudku zo dňa 23.9.2014 bol žalobca uznaný za invalidného so začiatkom invalidity dňa 18.7.2014 s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v 45 % s tým, že môže vykonávať prácu bez zdvíhania a nosenia ťažkých bremien a potreby jemnej manipulácie ľavou rukou, 2/ straty na zárobku počas jeho práceneschopnosti, keď z faktúr predložených žalobcom, ktorý vykonával pred úrazom podnikateľskú činnosť súd zistil, že za obdobie mesiacov júl 2012 až jún 2013 jeho priemerný mesačný príjem činil 824 € a 3/ úrazovej renty, pričom rozhodnutím Sociálnej poisťovne ústredie z 3.10.2014 bol žalobcovi priznaný invalidný dôchodok vo výške 277,10 € mesačne. Žalobca v čase úrazu nebol zamestnancom žalovaného 1/, práce preňho vykonával ako živnostník na základe zmluvy o spolupráci pri vykonaní spoločných diel zo dňa 1.1.2008, v článku VII. bod. 2 ktorej sa žalobca ako dodávateľ zaviazal rešpektovať koordinátora všetkých súvisiacich činností na spoločných dielňach a dodržiavať pravidlá platné pre zamestnancov žalovaného 1/ ako odberateľa hlavne z dôvodu zabezpečenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, požiarnej ochrany a podobne. V bode 4. uvedeného článku zmluvy o spolupráci pri vykonaní spoločných diel sa žalobca zaviazal v prípadoch používania strojov, zariadení a nástrojov odberateľa pracovať s odbornou starostlivosťou za predpokladu odbornej spôsobilosti na dané stroje a zariadenia. Koordinátorom pre práce žalobcu ako živnostníka u žalovaného 1/ bol zamestnanec žalovaného 1/ E. R., zaradený na funkciu majster, ktorý podľa pracovnej zmluvy má na starosti riadenie výrobných procesov vo výrobe ako aj zabezpečovanie úloh podľa pokynov konateľa.

5. Z jeho výpovede súd zistil, že pracuje ako majster zámočníckej dielne a medzi jeho úlohy patrí ráno rozdeliť prácu celkovo na 7 pracoviskách. Ráno krátko po 6.00 hod. pri rozdeľovaní práce v deň úrazu žalobcu, prišiel za ním Ing. H. G. s tým, že potrebuje súkromne skrúžiť štvorhran, na čo mu povedal, aby počkal, kým rozdelí prácu. V tomto čase žalobca stál v úzadí z dôvodu, že predtým mal voľno, a práve v ten deň bol prvý deň v práci. Celkove proces zadeľovania práce trvá cca 15-20 minút. Potom, čo v uvedený deň skončil s rozdeľovaním práce mu bolo oznámené, že p. S. má odtrhnuté prsty, preto prešiel do miestnosti, kde je zakružovací stroj, tam však už nikto nebol, keďže Ing. H. G. vzal žalobcu hneď k lekárovi. Pokiaľ sa týka súkromnej práce vykonávanej v priestoroch žalovaného od roku 2005 existuje tlačivo na vykonanie týchto prác, ktoré vypisuje majster, ak niektorý pracovník o súkromnú prácu požiada, následne ho schvaľuje konateľ. V deň úrazu žalobcu nikomu z pracovníkov tlačivo na súkromnú prácu nevypisoval ani nedával. Štvorhran, ktorý chce zakružiť A. H. G. o rozmeroch asi 15 x 15 mm sa ani nedal zakružiť na stroji, na ktorom došlo k úrazu, preto pokiaľ by aj zadeľoval túto prácu, určite by ich poslal k inému stroju.

6. Žalobca naopak uviedol, že keď za ním prišiel Ing. H. G. s požiadavkou zakrúžiť svoj súkromný materiál, tento mu predložil s tým, že má povolenie od konateľa firmy (tento to poprel, pozn. odvolacieho súdu). Napriek tomu ho poslal za majstrom, ktorý bol oprávnený dať mu súhlas a ktorý mu aj dal súhlas, čo žalobca mal vidieť aj počuť. Podľa žalobcu následne s Ing. G. odišli do haly, kde bol zakružovací stroj, pri ktorom žalobca povedal Ing. G., že jeho materiál do stroja nevojde, preto musia ísť k inému stroju, na čo Ing. G. urobil krok a zrejme stúpil na tlačidlo nachádzajúce sa na podlahe, ktorým sa dal stroj do pohybu a vtiahol mu ruku medzi valce. Žalobca sa stotožnil s tým, že činnosť na súkromné účely mohla byť zamestnancami vykonávaná len sú súhlasom vedenia spoločnosti, tvrdil, že súhlas musel byť daný pred takouto činnosťou.

7. Ing. H. G. vypovedal, že v deň úrazu prišiel do práce pred začiatkom svojej pracovnej doby ráno o 6.00 hod., vyhľadal majstra R. a požiadal ho, či si môže dať skrúžiť jeden obrobok o rozmeroch 12x12 mm, ktorý ho poslal za žalobcom, tento sa ho spýtal, či má súhlas na prácu od majstra. Odpovedal mu áno, na čo aj majster kývol súhlasne hlavou. Súd konštatoval, že na Okresnom súde Spišská Nová Ves sa vedie konanie pod sp. zn. 11C 323/2015 žalobcu H. S. proti žalovanému A.. H. G. o náhradu škody vo výške 17.530 € s prísl. a zaplatarenie úrazovej renty v sume 146,0085 € mesačne, na základe zhodných skutkových okolností, ako v prejednávanej veci. Toto konanie na základe žaloby podanej dňa 14.7.2015 bolo prerušené do právoplatného skončenia konania vo veci 9C 309/2015.

8. Súd vec právne posudzoval podľa § 420 ods. 1, 2, 3, § 420a ods. 2, 3, § 415, § 441, § 444, § 446, § 447, § 822, § 823 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Argumentoval, že pokiaľ sa žalobca odvolával na ust. § 420 ods. 2 OZ, zodpovednosť za škodu v zmysle uvedeného ustanovenia je prípadom osobitnej zodpovednosti, v ktorom je upravená povinnosť uhradiť škodu spôsobenú niekým iným. Predpokladom tejto zodpovednosti je vykonávanie činnosti, pri ktorej vznikla škoda, nie priamo zodpovedným subjektom t.j. právnickou, resp. fyzickou osobou, ale vykonávanie činnosti pre tento subjekt inými osobami, ktoré daná právnická resp. fyzická osoba zamestnáva alebo ich pri svojej činnosti využíva. Takéto osoby nevykonávajú prácu vlastným menom a na vlastné riziko, ale pre daný subjekt, podľa jej pokynov resp. príkazov, prípadne v jej záujme. Podstatné však je, či konanie toho, kto škodu spôsobil, bolo v miestnej, časovej a vecnej súvislosti k plneniu úloh právnickej resp. fyzickej osoby v rámci jeho činnosti. Nemôže ísť teda o konanie, ktorým škodca sledoval svoj vlastný záujem. V tomto prípade je daná priama zodpovednosť škodcu. Táto tak nastáva v prípade, ak chovanie škodcu nespadá do rámca činnosti právnickej resp. fyzickej osoby, pre ktorého prácu vykonáva, tzv. exces, a uzavrel, že k úrazu žalobcu nedošlo pri plnení jeho pracovných úloh priamo pre žalovaného 1/. V konkrétne prejednávanej veci aj keď k úrazu došlo na stroji žalovaného 1/ a v jeho prevádzkových priestoroch, z dokazovania je nesporné, že žalobca nebol v čase úrazu zadelený na prácu na tomto stroji svojím koordinátorom t.j. majstrom. Na zakružovacom stroji mal žalobca vykonať prácu pre svedka Ing. H. G., ktorý v čase úrazu žalobcu bol zamestnancom žalovaného 1/, nešlo však o prácu na zakázke žalovaného 1/, ktorý v tom čase vyhotovoval výrobky pre nemeckého odberateľa a to výrobky iných parametrov, než výrobok, ktorý žalobca na základe požiadania Ing. H. G. mal opracovať. Išlo o súkromný výrobok Ing. H. G., ktorý jeho opracovanie požadoval na súkromné účely. Ing. H. G. nekonal rámci druhu práce dohodnutého v pracovnej zmluve uzatvorenej so žalovaným 1/, ale sledoval tým výlučne uspokojenie svojich vlastných potrieb. Ing. H. G. podľa svojej pracovnej náplne nebol oprávnený na prácu na stroji na ktorom došlo k úrazu žalobcu a nebol ani nadriadeným žalobcu t.j. nebol oprávnený dávať mu príkazy resp. pokyny na prácu. Súd konštatoval, že zamestnancom žalovaného 1/ bolo umožnené vykonávať prácu aj na svoje súkromné účely a to v prevádzkových priestoroch žalovaného 1/, na jeho strojoch a tiež v pracovnom čase. Z výsluchu žalobcu mu vyplynula skutočnosť, že na to, aby vykonal prácu aj na súkromnej zákazke musel mať dotýčny pracovník súhlas konateľa spoločnosti a potom svojho koordinátora, t.j. majstra. Hodnotiac výpoveď žalobcu (bod 6 odôvodnenia) súd poukázal na to, že samotný žalobca nebol priamo prítomný pri rozhovore majstra R. a A.. G., stál obďaleč, videl že menovaní sa rozprávajú a že majster prikývol hlavou na znak súhlasu. Svedok R. tvrdil, že súhlas na súkromnú prácu neudelil, Ing. G. tvrdil opak. Výpovede oboch súd vyhodnotil ako účelové - Jozef R. je stále zamestnancom žalovaného 1/, preto je možné predpokladať účelnosť jeho výpovede v prospech žalovaného 1/ a účelnosť výpovede Ing. G. vyplýva zo skutočnosti, že sa žalobca proti nemu samostatnou žalobou domáha náhrady škody za predmetný úraz a je zřejmé, že pokiaľ by sa nejednalo o zodpovednosť žalovaného 1/, súd bude pokračovať v konaní proti Ing. H. G.. Súd preto pri rozhodovaní prihliadal najmä na predložené listinné dôkazy, z ktorých mal preukázané, že tzv. súkromné zákazky vykonávané u žalovaného 1/ boli upravené nariadením zamestnávateľa (nariadenie konateľa spoločnosti

č. 1/2012 Súkromné práce na pracovisku, účinné od 1.12.2012), podľa ktorého na takéto práce bol pred ich vykonaním nevyhnutný súhlas konateľa spoločnosti alebo vedúceho pracovníka a vypísanie formulára pre súkromné zakázky. S uvedeným nariadením bol dňa 22.1.2013 oboznámený aj Ing. H. G., čo potvrdil svojim podpisom. V prejednávanej veci podľa názoru súdu podľa uvedeného nariadenia pri súkromnej zákazke postup zo strany Ing. H. G. dodržaný nebol. Na súhlas na súkromné práce musel byť totiž daný súhlas konateľa alebo vedúceho pracovníka. Majster E. R. takouto osobou nebol, a preto aj pokiaľ by takýto súhlas E. R. bol daný, nemožno práce, ktoré pre Ing. H. G. mal vykonať žalobca považovať za súkromnú zákazku žalovaného 1/. P. E. R. pracoval a pracuje u žalovaného 1/ ako majster a má na starosti riadenie výrobných procesov vo výrobe, nemožno túto funkciu považovať za vedúceho pracovníka, najmä pokiaľ sa týka prijímania zakázok pre žalovaného 1/ a teda ani súkromných zakázok. Podľa názoru súdu pri posudzovaní zodpovednosti žalovaného 1/ totiž nebolo rozhodujúce, či A.. H. G. mal resp. nemal súhlas majstra dielne a to preto, že na vykonanie súkromnej práce bol nevyhnutný súhlas konateľa resp. vedúceho pracovníka. Uvedené je zrejme aj z výpovede žalobcu, ktorému mal A.. H. G. povedať, že na prácu má súhlas konateľa, on však požadoval aj súhlas majstra ako jeho koordinátora. V konaní nebolo preukázané, aby A.. H. G. mal súhlas na vykonanie súkromných prác od konateľa resp. vedúceho pracovníka žalovaného 1, a preto nemožno konštatovať, že škoda bola žalobcovi spôsobená činnosťou pri vykonávaní pracovných úloh pre žalovaného 1/. Škoda žalobcovi bola spôsobená pri činnosti, pri ktorej zamestnanec žalovaného 1/ sledoval svoje vlastné záujmy, aj napriek tomu, že k nej došlo v pracovnom čase a na pracovisku žalovaného 1/. Súd konštatoval, že tu chýba vecný vzťah k činnosti pre žalovaného 1/. Za takto spôsobenú škodu tak žalovaný 1/ ako zamestnávateľ nie je zodpovedný, a preto súd žalobu voči žalovanému 1/ zamietol. Do úvahy podľa súdu neprichádza ani zodpovednosť žalovaného 1/ v zmysle ustanovenia § 420a písm. a/ OZ, podľa ktorého je škoda spôsobená prevádzkovou činnosťou, ak je spôsobená činnosťou, ktorá má prevádzkovú povahu, alebo vecou použitou pri tejto činnosti. K úrazu žalobcu nedošlo v dôsledku prevádzkovej činnosti žalovaného 1/ ani vecou použitou pri prevádzkovej činnosti, ale v dôsledku toho, že stroj sa dal do pohybu konaním inej osoby pri činnosti, ktorá nemala súvis s prácou pre žalovaného 1/ a ktorá v danom čase sledovala svoje vlastné záujmy. Žalobu proti žalovanému 1/ ako nedôvodnú zamietol.

9. Žalobu proti žalovanému 2/ súd zamietol z dôvodu nedostatku jeho vecnej pasívnej legitímácie, argumentujúc poukazom na ust. § 822 OZ, že podľa všeobecnej zásady náhradu platí poisťiteľ priamo poškodenému, poškodený však nemá priame právo na plnenie proti poisťiteľovi. Poškodený musí svoje právo na náhradu škody uplatniť voči tomu, kto za škodu zodpovedá, t.j. voči poistenému. Poisťiteľ potom plní poškodenému namiesto poisteného. Iba výnimočne má poškodený priame právo na náhradu škody voči poisťiteľovi, a to ak tak ustanovujú osobitné predpisy. Záväzok poisťovne nahradiť poškodenému škodu za poisteného je záväzkom voči poistenému, nie voči poškodenému; zodpovednostný vzťah vzniká len medzi poškodeným a tým, kto mu spôsobil škodu. Z uvedených dôvodov žalovaný 2/ nie je vecne pasívne legitímovaný v tomto konaní. Ide o poisťovateľa žalovaného 1/, ktorý ak by bol zodpovedný za úraz žalobcu, mal by nárok, aby za neho plnenie žalobcovi poskytol žalovaný 2/. Žalobca ako poškodený však priamy nárok voči žalovanému 2/ nemá.

10. K výroku o trovách konania súd prvej inštancie uviedol, že v prejednávanej veci sú splnené predpoklady pre rozhodnutie o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V konaní mali žalovaní plný úspech, a preto by im vo vzťahu k žalobcovi prináležala náhrada trov konania v plnom rozsahu. Súd však s pokazom na ust. § 257 CSP mal za to, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov žalovaným napriek ich plnému úspechu v spore nepriznal v plnom rozsahu. Súd tak pri rozhodovaní o trovách konania vzal do úvahy, že žalobca utrpel úraz pri práci v priestoroch žalovaného 1/, pri vykonávaní práce v prospech jeho zamestnanca, keď žalobcovi malo byť svedkom povedané, že na prácu má súhlas konateľa žalovaného 1/ a aj napriek tomu požadoval ešte súhlas svojho koordinátora, že v dôsledku úrazu žalobca ostal invalidným, okrem invalidného dôchodku iný príjem nemá. Na strane druhej rozhodnutie, ktorým súd nepriznal náhradu trov konania v plnom rozsahu nezasiahne nepriaznivo do majetkovej sféry žalovaných. Pri rozhodnutí o náhrade trov konania však súd vzal do úvahy aj skutočnosť, že žalobcom nebolo preukázané, aby pred podaním žaloby vyzval žalovaných na plnenie, okrem toho, napriek tejto žalobe, zrejme z opatrnosti podal aj žalobu priamo voči škodcovi. Vzhľadom na uvedené súd náhradu trov konania žalovaným priznal v rozsahu 50 %.

11. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/, g/, f/ a h/ CSP, t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd

prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobe vyhovel, prípadne rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby odvolací súd zrušil, zmenil napadnutý rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že žalovaným 1/, 2/ neprizná náhradu trov konania. Vytýkal súdu, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože osobou, ktorá bola oprávnená dať súhlas na vykonanie zákazky pre zamestnanca bol aj majster (svedok R.), žalobca vykonával všetky práce, ktoré mu zadal majster, teda poverená osoba, ktorej bol podriadený podľa zmluvy o dielo uzavretej medzi žalobcom a žalovaným 1/, žalobca aj v tomto prípade išiel vykonávať prácu pre A. G. podľa zadania majstra R.. Citujúc zo zápisníc z pojednávania hodnotil a porovnával jednotlivé výpovede (žalobcu, svedkov R., G.) a v tejto súvislosti argumentoval, že zákazkou žalovaného je aj zákazka zamestnanca, že aj majster bol tým „vedúcim zamestnancom“, ktorý mohol prijať zákazku zamestnanca, čo potvrdzuje aj tá skutočnosť, že „lístok drobnej zákazky“ mal k dispozícii majster a napokon to vyplýva aj z faktu, že pokiaľ by majster nebol „vedúcim zamestnancom“, ktorý by nemohol dávať súhlas na vykonanie zákazky pre zamestnanca, nemal by ani k dispozícii tento „lístok drobnej zákazky“. Jednoznačne trval na tom, že súhlas na vykonanie prác pre Ing. G. dal majster R., poukázal na svedeckú výpoveď Ing. G., podľa ktorej súhlas od majstra na vykonávanie prác pre neho bol. Žalobca uviedol, že je nespochybniteľné, že majster žalovaného 1/ ako vedúci zamestnanec bol oslovený Ing. G. s tým, či je možné, aby bola pre neho vykonaná práca, a kto ju má vykonať. Nedáva žiadnu logiku, aby žalobca išiel robiť zákazku pre Ing. G. bez súhlasu majstra vzhľadom na to, že u žalovaného za tie roky, čo uňho pracoval, nikdy nevykonával prácu pre niektorého zamestnanca bez súhlasu, okrem toho by tým riskoval hrubé porušenie pracovnej disciplíny, navyiac by nevedel utajiť urobenie zákazky, lebo majster už vedel, že Ing. G. chce niečo obrobiť na zakružovači. Súhlas na vykonanie zákazky pre zamestnanca sa dával ústne. Preto žalobca, ako pracovník pre žalovaného 1/ o súhlase, resp. nesúhlase s vykonaním prác pre zamestnanca sa mohol dozvedieť iba od majstra, ktorý mu zadával prácu. Ak mu majster zadal prácu, bol predpoklad, že je súhlas konateľa. Ak majster súhlasil s vykonaním práce pre Ing. G. a majster aj povedal, že ju má vykonať žalobca, tak žalobca nemal právo skúmať, o akú zákazku ide. Vytýkal súdu, že sa nevysporiadal s otázkou, že k úrazu nedošlo z dôvodu vykonávania práce, ale preto, lebo zamestnanec žalovaného 1/ stúpil na spínač zakružovačky, v dôsledku čoho došlo k vťahnutiu ruky žalobcu do stroja. Ak Ing. G. bol oprávnený byť v hale (podľa jeho výpovede mohol vstupovať do všetkých hál) a nedopatrením stúpil na spínač, keď žalovaný (správne má byť žalobca, pozn. odvolacieho súdu) skúšal či na danom stroji bude môcť vykonávať prácu, tak zodpovednosť za zamestnanca musí niesť zamestnávateľ. Žalobca ako živnostník sa nemohol dopustiť excesu, pretože nevykonáva závislú činnosť. Ak zákazku vykonával v priestoroch žalovaného 1/ a zamestnanec žalovaného, ktorý tam bol oprávnený, stúpil na spínač, tak zodpovednosť za škodu musí niesť žalovaný 1/, lebo je to škoda spôsobená prevádzkovou udalosťou. Pokiaľ ide o žalovaného 2/, toho žalobca označil ako žalovaného iba na základe toho, že pokiaľ by išlo o poisťnú udalosť, tak škodu by mal hrdiť žalovaný 2/. Žalovaný 2/ sa pritom vyjadril, že súhlasí s tým, aby v konaní vystupoval ako intervenient, lebo má na výsledku sporu právny záujem. Poukázal na to, že súd nevykonával dôkaz, a to obhliadku samotného miesta a výsluch svedkov na mieste samom, kde došlo k prideľovaniu prác, súd si neoveril, kde sa nachádza samotný stroj, kde došlo k úrazu, čo je podľa žalobu veľmi dôležité pre pochopenie situácie. Pokiaľ ide o výrok o trovách konania žalobca má za to, že súd nemal priznať náhradu trov konania žalovaným z dôvodu, že on ako invalidný dôchodca má mesačný príjem 277,10 €, teda zaplatenie trov konania by mu spôsobilo existenčný problém a nepriznanie náhrady trov konania žalovaným by im nespôsobilo žiaden problém, navyiac u žalovaného 1/ odrobil skoro desať rokov.

12. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny, považujúc podané odvolanie za absolútne nedôvodné. Mal za to, že z vykonaného dokazovania je nesporné, že úraz žalobcu vznikol pri činnosti, ktorá nijako nesúvisela s činnosťou žalovaného 1/, ale vznikol pri súkromnej činnosti na súkromnú objednávku Ing. G., kde na túto súkromnú prácu navyše Ing. G. a žalobca nemali súhlas žalovaného prostredníctvom konateľa alebo vedúceho pracovníka ani prostredníctvom majstra R., ktorý aj tak nebol v zmysle svojej pracovnej zmluvy a Zákonníka práce oprávnený takýto súhlas vydávať. Žalobca aj svedok Ing. G. zhodne uviedli, že úraz nevznikol pri činnosti súvisiacej s činnosťou žalovaného 1/ ale jednalo sa o súkromnú prácu žalobcu pre svedka Ing. G., ktorú si objednal svedok G. u žalobcu. Poukázal na zníženú hodnovernosť výpovede svedka Ing. G. danú tým, že v prípade opačnej výpovede (t.j. neudelenie súhlasu k súkromnej práci) by

výrazne zhoršil svoju dôkaznú situáciu v konaní sp. zn. 11C 323/2015, kde vystupuje ako žalovaný na základe rovnakých skutkových okolností. Ak by majster R. bol vôbec oprávnený dať súhlas na súkromnú prácu (čo v zmysle nariadenia konateľa č. 1/2012 nebolo preukázané), tak tento vyslovene poprel, že by súhlas k súkromnej práci dal. Otázka súhlasu resp. nesúhlasu k súkromnej práci je však vo svetle § 420 ods. 2 OZ, kde nebolo sporné, že úraz vznikol pri súkromnej práci, právne relevantná. V prejednávanej veci nie je rozhodujúca otázka súhlasu alebo nesúhlasu s prácou, ktorú v čase úrazu vykonával žalobca, ale to, že sa jednalo o prácu pre súkromné účely, teda v konaní nebola preukázaná zákonná podmienka zodpovednosti žalovaného 1/ teda jeho príčinnosť v súvislosti s prácou, ktorú žalobca v čase úrazu vykonával v súvislosti s prevádzkovou činnosťou žalovaného 1/. Poukázal na pracovnú zmluvu p. R., z ktorej vyplýva, že tento nebol vedúcim pracovníkom vo vzťahu k udeľovaniu súhlasu na súkromné práce, pričom toto by v zmysle § 9, § 81, § 82 Zákonníka práce muselo byť uvedené v jeho pracovnej zmluve. Argumentoval, že na pojednávaní 1.12.2016 do spisu založil rovnopis hlavných parametrov a fotografie zakružovacieho stroja, na ktorom došlo k úrazu s fotografiou plechu, ktorý sa do stroja dáva ako aj s fotografiou štvorhranu, ktorý dal Ing. G. zakrúžiť žalobcovi na súkromnú prácu, pričom do stroja sa zmesť len plech. Mal za to, že v konaní je nesporné (aj výpoveďou žalobcu), že žalobca utrpel úraz pri súkromnej práci pre Ing. G., nie pri práci pre zákazku žalovaného 1/. Zopakoval, že podľa nariadenia konateľa spoločnosti č. 1/2012 v prípade práce pre vlastnú potrebu zamestnanca, je zamestnanec povinný dostať súhlas k tejto práci, pričom súkromné práce na pracovisku žalovaného 1/ je oprávnený povoliť konateľ a vedúci pracovník, ktorým majster R. nebol, boli nimi p. F. a G.. Na základe povolenia k súkromnej práci je zamestnanec povinný zapísať druh a rozsah práce do tlačiva na evidenciu súkromných prác. Tento postup vyžadovaný nariadením však nebol pri úraze žalobcu dodržaný a žalobca ani svedok Ing. G. ani len netvrdili, že by sa o dodržanie tohto postupu vôbec snažili. V konaní bolo nesporné, že žalobca sa oboznámil s predpismi BOZP, absolvoval školenie, preto má žalovaný 1/ za to, že sa jednoznačne zbavil zodpovednosti, keď preukázal, že škodu nezavinil v zmysle § 420 ods. 2 OZ. Žalobca v čase, keď sa stal úraz, nevykonával zadanú úlohu od žalovaného 1/, nekonal v súlade so svojimi povinnosťami podľa čl. VII. bod 2 a 4 zmluvy z 1.1.2008 o spolupráci pri vykonávaní spoločných diel, vykonával prácu nezadanú priamym nadriadeným od žalovaného 1/ pre iného zamestnanca pre súkromné účely tohto zamestnanca a navyše nedodrжал svoj záväzok v prípadoch používania strojov, zariadení a nástrojov (od žalovaného 1/) pracovať s odbornou starostlivosťou za predpokladu odbornej starostlivosti na dané stroje a zariadenia. Zo strany žalobcu tak išlo o exces (citoval v tejto súvislosti z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 2777/2004), kde žalobca sledoval svoje záujmy, preto žalovaný 1/ nemôže zodpovedať za škodu na jeho zdraví, pretože táto škoda nebola spôsobená pri činnosti v prospech žalovaného 1/ ale pri práci pre súkromné účely iného zamestnanca. Výrok o náhrade trov konania považuje za správny.

13. Žalovaný 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie považuje za nedôvodné, účelové, ide len o snahu žalobcu o opakované uvádzanie tých istých skutočností, ktoré už boli predmetom dokazovania na súde prvej inštancie a boli predmetom hodnotenia vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie. Súd správne aplikoval vo vzťahu k žalovanému 2/ ust. § 822, § 823 OZ. Vzťah poškodeného a poisťovne nie je vzťahom zodpovednosti za škodu, pretože zodpovednostný vzťah vzniká len medzi poškodeným a tým, kto mu škodu spôsobil (poisťovňa ním nie je). Žalovaný 2/ ako poisťovateľ nie je zodpovedný za spôsobenú škodu. Len v prípade, ak osobitné predpisy upravujú „inak“, vznikne poškodenému právo, aby mu poisťovňa plnila, ani vtedy sa však poškodený nestáva účastníkom právneho vzťahu z poistenia a nemá ani priamy nárok na náhradu škody voči poisťovni - medzi poškodeným a poisťovňou tu vzniká osobitný právny vzťah, v rámci ktorého má poškodený voči poisťovni špecifický právny nárok na osobitné plnenie. V prípade nároku poškodeného na náhradu škody je pasívne legitimovaným výlučne škodca. Pri absencii všeobecného priameho nároku poškodeného na plnenie proti poisťovateľovi sa poškodený môže domáhať odškodnenia na súde len žalobou proti poistenému škodcovi. Žalobca si nesprávne v žalobe a aj v odvolaní vykladal pasívnu legitimáciu žalovaného 2/, ktorú odvodil z titulu existencie poisťovného vzťahu. Žalovaný 2/ ako poisťovateľ nie je zodpovedný za spôsobenú škodu, je však povinný plniť za (zodpovedného) poisteného, ktorý si u nej uplatnil právo vyplývajúce mu z poisťovného vzťahu za podmienok špecifikovaných v poisťovnej zmluve, t.j. aby poisťovňa v prípade poisťovnej udalosti plnila poškodenému. Existencia poisťovnej zmluvy ešte nezakladá pre poisťovateľa procesné postavenie žalovaného. Súd prvej inštancie preto správne žalobu proti žalovanému 2/ zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie. Ďalej uviedol, že okrem námietky nedostatku pasívnej legitimácie na pojednávaní dňa 1.12.2016 konštatoval, že v konaní by mohol vystupovať výlučne ako intervenient na strane žalovaného. To však neznamená, že poisťovateľ (žalovaný 2/) v konaní pokračuje, resp. pokračoval ďalej ako intervenient v zmysle jeho chápania a

definície podľa CSP. Pokiaľ ide o výrok o trovách konania, zdôraznil, že obaja žalovaní mali vo veci plný úspech, a teda im súd mohol priznať náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie z dôvodu hodného osobitného zreteľa aplikoval ust. § 257 a žalovaným nepriznal plnú náhradu trov konania. Argumentácia žalobcu, že žalovaný 1/ je „veľká firma“ a žalovaný 2/ je „finančná inštitúcia“ nie sú právne prijateľné. Sám právny zástupca žalobcu mal zhodnotiť možnosť úspechu žaloby žalobcu proti žalovaným a musel rátať s tým, že aj žalovaní majú právo na ochranu svojich záujmov prostredníctvom advokátov voči zjavne nedôvodným nárokom, najmä keď žalovaný 2/ v zmysle právnych noriem nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti k plneniu ktorej sa žalobca podanou žalobou domáhal. Nárok na náhradu trov konaia je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného ale procesného práva a otázku, či išlo o dôvodnú žalobu je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska.

14. Žalobca v stanovisku k vyjadreniu k odvolaniu žalovaného 1/ uviedol, že tvrdenie žalovaného 1/, že úraz nevznikol pri činnosti súvisiacej s činnosťou žalovaného 1/, ale jednalo sa o súkromnú prácu žalobcu pre zamestnanca žalovaného 1/, ktorú si tento objednal u žalobcu, je tvrdením nepravdivým a zavádzajúcim. Zakružovačka bol stroj, ktorý patril žalovanému 1/ a zakružovalo sa na ňom, teda vykonávala sa uňho na pracovisku aj táto práca, stroj bol riadne v prevádzke. Práce (ohnúť hranol) si neobjednával Ing. G. u žalobcu, ale išiel za majstrom R., ten ho poslal za žalobcom, aby vykonal túto prácu. Nešlo o dohodu medzi žalobcom a Ing. G.. Žalovaný 1/ zavádza, keď uvádza, že išlo o súkromnú prácu pre Ing. G.. Ing. G. zadával zákazku u žalovaného 1/, kde majster R. povedal za kým má Ing. G. ísť a kto má zákazku vykonať. Zákazka zamestnanca Ing. G. bola legálna zákazka žalovaného 1/, ktorú mal vykonať žalobca. Argumentoval, že vzhľadom na pracovné zaradenie u žalovaného, bolo obvyklé, že majster bol vedúcim zamestnancom a sám majster R. tvrdil, že on dáva súhlas na vykonanie zákazky pre zamestnancov. V ďalšom opäť uviedol skutočnosti, tvoriace obsah jeho odvolania (tvrdenie žalobcu, že sa pýtal A. G., či má súhlas od majstra, odpoveď Ing. G., svoje námietky k výpovedi svedka R., argumentáciu, že žalobca je živnostník, preto nemohol urobiť exces, lebo nebol zamestnancom žalovaného 1/, argumenty k nepriznaniu náhrady trov konania žalovaným v rozsahu 50 %).

15. V stanovisku k vyjadreniu k odvolaniu žalovaného 2/ žalobca uviedol, že žalovaného 2/ žaluje len popri žalovanom 1/, nakoľko uňho je žalovaný 1/ poistený. Úspech žaloby voči žalovanému 2/ závisí od úspechu žalobcu voči žalovanému 1/. Žalobca chcel, aby žalovaný 2/ ako poisťovateľ aktívne vystupoval v konaní, aby bolo zrejmé, či takáto poisťná udalosť je krytá poistením alebo nie, aby následne neboli iniciované iné konania. Žalobca podal žalobu proti žalovanému 2/ aj preto, aby sa nárok voči poisťovní nepremlčal. Vyjadril presvedčenie, že súd nemal priznať náhradu trov konania žalovanému 2/ z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Ak by žalovaný 2/ vystupoval v konaní ako intervenient, tak by mu vznikli trovy konania rovnako ako keď je účastníkom.

16. V reakcii na toto stanovisko žalobcu žalovaný 2/ konštatoval, že žalobca neuvádza žiadne nové dôvody, okolnosti alebo skutočnosti, ktoré by v doterajšom súdnom konaní neboli už predmetom hodnotenia súdom prvej inštancie a s ktorými by sa súd už náležite a správne nevysporiadal. Zopakoval skutočnosti uvedené vo svojom vyjadrení k odvolaniu a to aj pokiaľ ide o výrok o náhrade trov konania. Navyiac poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 38/2005, sp. zn. M Cdo 2/2004 a zdôraznil, že nie je pasívne legitimovaný vo veci.

17. Žalovaný 1/ reagoval na stanovisko žalobcu písomným podaním, v ktorom zotrval na všetkých skutočnostiach už skôr uvedených v jeho písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu. Mal za to, že v stanovisku žalobcu nie sú uvedené žiadne skutočnosti spôsobilé spochybníť správnosť napádaného rozsudku, toto stanovisko sa len miestami znižuje do invektív voči žalovanému 1/ a prekrúca fakty. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za správne aj vo výroku o náhrade trov konania v rozsahu 50 %.

18. Žalobca v ďalšom písomnom vyjadrení zotrval na podanom odvolaní, na jeho dôvodoch a na skutočnostiach uvedených vo svojich písomných stanoviskách.

19. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ďalej len CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil dňa 9.8.2018 na úradnej tabuli súdu v súlade s § 378 a § 219 CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379

a § 380 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že rozsudok je vecne správny, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

20. Odvolací súd zo zápisu v Obchodnom registri Okresného súdu Košice I zistil, že k zmene označenia žalovaného 1/ na G-SNV, s.r.o. došlo s účinnosťou od 15.10.2015, pri zachovaní pôvodného IČO: 36 592 323.

21. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, g/, h/ CSP.

22. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

23. Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP predpokladá, že strana navrhla dôkaz, ktorý bol spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ho nevykonal. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami sporu. Najmä nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré už boli preukázané iným spôsobom alebo sú založené na zhodnom tvrdení strán. Neúplné zistenie skutkového stavu je však odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy stranami navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, súčasne označí dôkaz, ktorý, hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a uvedie právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

24. Na tento odvolací dôvod nadväzuje odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP, podľa ktorého zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené.

25. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke, a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

26. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvého stupňa založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 191 a nasl. CSP.

27. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

28. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov dospel k záveru, že v prejednávanej príhode odvolacie dôvody uplatnené odvolateľom nie sú dôvodné.

29. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývajú, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok hodnotenia jeho dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193, § 194 a § 205 CSP alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. V konaní neboli zistené ani žiadne vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

30. Súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe žalobcu nevyhovelo a závery, ktoré prijal, logicky, vnútorne komplexne, primerane a zrozumiteľne vysvetlil, uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil ako po stránke skutkovej tak aj po stránke právnej. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

31. Odvolateľ neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by preňho ako žalobcu privodili priaznivé rozhodnutie. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o uplatnenom nároku vo vzťahu k odvolateľovi.

32. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré v podrobnostiach odkazuje a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

33. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola právna úprava obsiahnutá v ust. § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/2009 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 170/2005, v intenciách ktorých pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a preto postačuje len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku.

34. V sporovom konaní, ako je aj toto konanie, sa uplatňuje prejednávací zásada, podľa ktorej je zásadne vecou strán sporu tvrdiť rozhodujúce skutočnosti (povinnosť tvrdenia) a označiť (navrhovať) dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť, dôkazné bremeno). Zákon ukladá strane povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti. Okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán. Táto právna norma zásadne určuje rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodujúce preukázané, a súčasne určuje aj nositeľa dôkazného bremena. V závislosti na hypotéze právnej normy má každá zo strán sporového konania samostatnú (vlastnú) povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, a teda aj z toho vyplývajúce odlišné a samostatné bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

35. Dôkazné bremeno je inštitútom procesného práva a má tiež jedine procesný účel. Jeho zmyslom je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie v spore (či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorý nesplnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú v § 157 a § 132 ods. 1 CSP) resp. dostal sa do situácie dôkaznej núdze, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec). Zákon vymedzuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, ktorý je určovaný výsledkami vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nebolo preukázané (v tom zmysle, že ho súd nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je nepriaznivé rozhodnutie

v neprospech tej strany, v záujme ktorej bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť. Dôkazné bremeno je teda typicky inštitútom, ktorý súdu umožňuje rozhodnúť v tzv. dôkaznej núdzi.

36. V prejednávanej veci súd prvej inštancie vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania v neprospech žalobcu. Aj keď v odvolaní žalobca polemizuje s takýmto vyhodnotením dokazovania, odvolací súd sa jednoznačne stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že v konaní žalobca nepreukázal zodpovednosť žalovaného 1/ za škodu, ktorá mu vznikla na zdraví, a teda neunesol v tomto smere svoje dôkazné bremeno. Dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie dospel k takémuto záveru, podrobne rozobral a logicky odôvodnil vo svojom rozhodnutí a na tieto odvolací súd v podrobnostiach poukazuje. Je pravdou, že žalobca sa dostal do dôkaznej núdze, pretože nevedel nesporne preukázať, že súhlas na vykonanie súkromnej zákazky pre Ing. G. bol daný, žalobca nebol priamo prítomný pri rozhovore majstra R. a Ing. G., o súhlase vedel len z počutia od Ing. G., prikývnutie hlavou, ktoré žalobca vyhodnotil ako znak súhlasu sa mohlo týkať inej skutočnosti, resp. nemuselo sa jednať o znak súhlasu. Ako je vyššie uvedené, nepreukázané tvrdenie strany, vyvoláva nepriaznivé rozhodnutie pre stranu, v záujme ktorej bolo podľa noriem hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť. Súd prvej inštancie sa zaoberal a hodnotil aj pravdivosť, resp. účelovosť výpovedí svedkov. Podľa názoru odvolacieho súdu aj v tomto smere súd vyvodil správny názor, keď dospel k záveru, aj vzhľadom na listinné dôkazy, že u svedka Ing. G., je väčšia pravdepodobnosť, že jeho svedecká výpoveď je skreslená v jeho prospech, pretože je žalovaným v inom konaní na Okresnom súde Spišská Nová Ves, v ktorom sa od neho žalobca domáha nárokov zo škody na zdraví na základe tých istých skutkových okolností, ako v prejednávanej veci. Svedkovi v čase jeho výpovede bolo známe, že od výsledku tohto konania sa bude odvíjať konanie vo veci (v tej je prerušené konanie do právoplatného skončenia tohto konania) v ktorej je žalovaným.

37. Odvolací súd v súvislosti s námietkami žalobcu k spôsobu hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 204/2009 zo 14.9.2011, podľa ktorého „...Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p., od 1.7.2016 § 191 ods. 1, 2 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotenú, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993)“. Práve v súvislosti s týmto konštatovaním odvolací súd poukazuje i na to, že civilný sporový poriadok ako aj pred ním účinný občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. O tom, ktoré z označených dôkazov vykoná, rozhodne súd, ktorý nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy (§ 185 ods. 1, 2 CSP). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. 5. 2009 sp. zn. 3Cdo 5/2009, sp. zn. 3Cdo 80/2009). Súd v prejednávanej veci v zmysle uvedeného nepovažoval za podstatné pre zistenie skutkového stavu a rozhodnutie vo veci vykonať dôkaz obhliadkou zakružovacieho stroja na mieste samom a jeho rozhodnutiu nie je čo vytknúť, vzhľadom aj na listinné dôkazy tvoriace obsah súdneho spisu (hlavné parametre stroja, fotografie zakružovacieho stroja, fotografie plechu, ktorý sa do stroja dáva).

38. Škoda je spôsobená právnickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili (§ 420 ods. 2 OZ). Záver, či v konkrétnom prípade bola škoda spôsobená v rámci činnosti právnickej osoby (žalovaného 1/) a to jeho zamestnancom pri tejto činnosti použitého, alebo či ide o tzv. exces, závisí od konkrétnych okolností prípadu, pretože paušálne hľadisko neexistuje. Zásadným kritériom je miestny, časový a predovšetkým vecný (vnútorný, účelový) vzťah činnosti, pri ktorej bola škoda spôsobená, k prevádzkovej činnosti zamestnávateľa. Ak však škoda bola spôsobená pri činnosti, ktorou použitá osoba sledovala výlučne uspokojovanie svojich záujmov či potrieb, ide o tzv. exces a v takom prípade zodpovedá za škodu sama (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo

796/2017, sp. zn. 25 Cdo 482/2005, rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. ČR 21Cdo 1148/2002). V prejednávanej veci ku škode na zdraví žalobcu došlo, keď tento spoločne so svedkom Ing. G., ktorý prišiel do práce mimo svojho obvyklého pracovného času, odišli do haly k zakružovaciemu stroju, na ktorom Ing. G. od žalobcu chcel, aby mu zakružil jeho súkromný výrobok, následne mali zistiť, že tento výrobok sa nezmestí do stroja a vtedy Ing. G. nedopatrením stúpil na spínač stroja a tento vtiahol ruku žalobcu. Je zrejmé, že ku škode na zdraví žalobcu došlo pri činnosti, ktorou Ing. G. sledoval výlučne uspokojenie svojho záujmu, nešlo o činnosť pre jeho zamestnávateľa a neexistoval ani žiaden vzťah tejto činnosti (obrobenie súkromného výrobku na súkromné účely zamestnanca žalovaného 1/ Ing. G.) k samotnej prevádzkovej činnosti žalovaného 1/. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že išlo o legálnu zákazku, pretože na vykonanie prác na zakružovacom stroji bol daný súhlas žalovaného 1/ prostredníctvom majstra Suržina, odvolací súd poukazuje na skutočnosti vyššie uvedené, t.j., že v tomto smere žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno.

39. Správny je aj právny názor súdu prvej inštancie, ktorý zamietol žalobu proti žalovanému 2/ z dôvodu nedostatku jeho vecnej legitímácie. V intenciách ust. § 823 OZ poisťovateľ, t.j. žalovaný 2/, nevstupuje na miesto poisteného, zodpovednosť musí naďalej niesť ten, kto škodu spôsobil. Účastníkmi právneho vzťahu z poistenia sú zásadne poisťovateľ a poistený a priame právo poškodeného môže byť založené len právnym predpisom. Zo spôsobenej škody vzniká právny vzťah medzi poškodeným a tým, kto mu za škodu zodpovedá. Poškodený tak má právo na náhradu škody voči nemu. Proti jeho poisťovateľovi má právo požadovať plnenie z poistnej udalosti len v tých prípadoch, keď tak ustanovuje osobitný predpis. Nárok na náhradu škody je potrebné uplatniť voči škodcovi, ktorý je pasívne legitimovaným subjektom. Nárok na poistné plnenie proti poisťovateľovi môže potom poistený uplatniť na základe právoplatného rozhodnutia, ktorým mu bola uložená povinnosť na náhradu škody, na ktorej sa poistenie vzťahuje a ktorú bol nútený uhradiť (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 30 Cdo 1354/2006). Záväzok poisťovne nahradit' škodu za poisteného je záväzkom voči poistenému a nie voči poškodenému. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 38/2005 vzťah poškodeného a poisťovne nie je vzťahom zodpovednosti za škodu, pretože zodpovednostný vzťah vzniká len medzi poškodeným a tým, kto mu škodu spôsobil (poisťovňa ním nie je).

40. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods. 2 CSP).

41. Z citovaných ustanovení Civilného sporového poriadku o náhrade trov konania vyplýva, že v sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu. Úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu, je okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov konania. Súd skúma úspech vo veci vždy čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Zásada úspechu sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trov konania, ktoré úspešnej strane vznikli (trovy, ktoré sú preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené) v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom v spore. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej.

42. Žalovaní boli v konaní nepochybne plne procesne úspešní, keď súd v celom rozsahu zamietol žalobu. Z uvedeného dôvodu by mali nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (§ 255 ods. 1 CSP).

43. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

44. Súčasná právna úprava teda umožňuje úspešnému účastníkovi v spore nepriznať (resp. priznať len čiastočne) náhradu trov konania iba z dôvodov uvedených v ust. § 257 CSP.

45. Odvolací súd zdôrazňuje, že zo slovného znenia teraz platného a účinného ustanovenia § 257 CSP vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Ustanovenie § 257 CSP preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane konania; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Pri skúmaní existencie podmienok hodných

osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka a takisto je potrebné prihliadnuť na správanie sa strán sporu v priebehu konania. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Cdo 17/2009, sp. zn. 5 Cdo 67/2010, či sp. zn. 3 M Cdo 46/2012) ani dnes ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci.

46. Výklad právneho predpisu nesmie obmedzovať, resp. brániť v reálnom uplatnení základného práva. Ústavný súd SR v náleze zo 17. decembra 2004, sp. zn. II. ÚS 31/04-30, okrem iného, uviedol: „Pri tomto výklade je potrebné venovať pozornosť zmyslu a účelu inštitútu náhrady trov konania. Výklad náhrady trov konania nesmie obmedzovať, resp. brániť v reálnom uplatnení základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 Dodatočného protokolu. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnému účastníkovi alebo účastníkovi, ktorému to priamo priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy). Aj tieto výnimky sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok a skôr reštriktívne, napr. takou výnimkou je nepriznanie náhrady trov konania podľa § 150 O.s.p. (v súčasnosti § 257 CSP, pozn. odvolacieho súdu).“

47. Ústavný súd v Náleze z 1. septembra 2012 sp.zn. I. ÚS 119/2012 uviedol, že otázka náhrady trov konania dosahuje ústavnoprávnu dimenziu vtedy, pokiaľ by v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu zo strany všeobecného súdu bol obsiahnutý prvok svojvôle alebo extrémny rozpor s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prepätého formalizmu), či celkom nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia. Takýto postup všeobecného súdu nemôže byť tolerovaný, lebo predstavuje v konečnom dôsledku zásah do základného práva účastníka na súdnu ochranu, na majetku a v konečnom dôsledku aj na právnu pomoc.

48. Z obsahu spisu v prejednávanej veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania dôkladne zaoberal prípadným použitím ustanovenia § 257 CSP, zohľadňoval pomery žalobcu, dopad nepriznania náhrady trov (úplne alebo čiastočne) žalovaným na ich majetkové pomery a svoje úvahy a z nich plynúce závery zrozumiteľne, jasne, dostatočne a logicky vysvetlil. Na zistený skutkový stav súd aplikoval správne zákonné ustanovenia, ktoré aj správne vyložil.

49. S poukazom na uvedené skutočnosti sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie i zákonu zodpovedajúcimi dôvodmi rozhodnutia, na ktoré v celom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) a rozsudok ako vecne správny potvrdil.

50. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003).

51. Žalobca ako odvolateľ nemal úspech v odvolacom konaní, žalovaní boli v odvolacom konaní plne úspešní, preto im odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením (§ 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, § 396 ods. 1 CSP). V odvolacom konaní žalobca nepreukázal žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by viedli k inému rozhodnutiu o náhrade trov odvolacieho konania.

52. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).